

חברים וחברות יקרים,

זו הפעם השנייה בלבד ב-35 שנות עבודתי בענף שאני משתתף בעצרת יום הזיכרון בבורסה. עד שנבחרתי לנשיא הבורסה הייתי נוהג לעלות ביום זה לקריית שאול, כדי לפקוד את דודי – מאיר כהן זכרו לברכה. מאיר, היה כמעט בן גילי. היינו חבורה של ילדים – ששי – אחי, מאיר המבוגר ממנו בשנה אחת, ואני, הצעיר ממנו בשלוש שנים. יחד גדלנו, יחד שיחקנו, יחד בילינו את כל החופשות שלנו אצל הסבא והסבתא. ששי היה בן 18, אני הייתי בן 15, ומאיר היה בן 19 בלבד כאשר דפק קצין העיר על הדלת של סבא וסבתא שלי, כדי להודיע את הבשורה הנוראה מכל. הימים היו ימי מלחמת יום הכיפורים. 1973 היא השנה שבה הצטרפנו למשפחת השכול. מאז, במשך ארבעים שנה אנו חיים את תחושת האובדן.

יום הזיכרון הוא יום מיוחד עבור מדינת ישראל. יום שבו כל עם ישראל מתאחד עם כל משפחות השכול. אין כמעט בית שלא נגע בו הכאב. אין כמעט אדם במדינה שלא מחובר בדרך זו או אחרת למישהו מ-25,578 חללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה, המשפחות שחרב עליהן עולמן וכל אותם עשרות אלפי פצועים הנושאים צלקות שאין להן מרפא.

המשפחות השכולות מבין חברינו – משפחות החברים שנפלו וחברים שיקיריהם נפלו, נמצאים בשעה זו בבתי העלמין ברחבי הארץ. לבנו אתם. היום הזה רווי בכאב ובעצב ובכל זאת, בשעות הערב נחוגג כולנו את יום העצמאות. ושוב, כמו בכל שנה, נשאל את עצמנו, איך ניתן לעשות את המעבר הזה בין עצב לשמחה. איך ניתן ברגע אחד לסיים את העצב ולהתחיל לשמוח.

מדינת ישראל הוקמה בשמחה ובעצב, בהתלהבות ובכאב. יום הזיכרון יוצא ויום העצמאות נכנס. הדמעות מתחלפות בזיקוקין. אנחנו כאן כדי לזכור ולא לשכוח. לזכור שהורינו והורי הורינו בנו בעשר אצבעות את המדינה הזאת, ושעלינו ועל ילדינו לשמור עליה מכל משמר.

אנחנו כאן לעמוד דום ברגע של צפירה, בראש מורם וזקוף, ובעיניים המסתכלות קדימה מתוך כבוד לנופלים וכבוד לחיים, מתוך כבוד לפרט וכבוד לעם ולמדינה. זהו הרגע המאחד את כולנו, ואת הרגע הזה אנחנו נושאים בלבנו לא רק ביום הזיכרון, אלא במשך השנה כולה.

כולנו מתפללים לבואו של שלום. כולנו מתפללים ליום שבו תחדל המלחמה, תחדל שפיכות הדמים ולא יישא עוד גוי אל גוי חרב ולא נדע עוד מלחמה. אמן ואמן.